

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 18. decembra 2014*

„Pritožba — Omejevalni sporazumi — Evropski trg cevi za uporabo v pomorstvu — Nasledstvo pravnih subjektov — Pripisljivost kršitve — Znižanje globe s strani Splošnega sodišča — Neomejena sodna pristojnost“

V zadevi C-434/13 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 1. avgusta 2013,

Evropska komisija, ki jo zastopajo S. Noë, V. Bottka in R. Sauer, agenti, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

pritožnica,

drugi stranki v postopku sta

Parker Hannifin Manufacturing Srl, prej Parker ITR Srl, s sedežem v Corsicu (Italija),

Parker-Hannifin Corp. s sedežem v Mayfield Heightsu (Združene države),

ki ju zastopajo F. Amato, F. Marchini Càmia in B. Amory, odvetniki,

tožeči stranki na prvi stopnji,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi A. Tizzano, predsednik senata, S. Rodin, E. Levits, sodnika, M. Berger (poročevalka), sodnica, in F. Biltgen, sodnik,

generalni pravobranilec: M. Wathelet,

sodni tajnik: V. Tourrès, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 5. junija 2014,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 4. septembra 2014

izreka naslednjo

* Jezik postopka: angleščina.

Sodbo

- 1 Evropska komisija s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije v zadevi Parker ITR in Parker Hannifin/Komisija (T-146/09, EU:T:2013:258, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je to za delno nično razglasilo Odločbo Komisije C(2009) 428 final z dne 28. januarja 2009 v zvezi s postopkom na podlagi člena 81 [ES] in člena 53 Sporazuma EGP (Zadeva COMP/39406 – cevi za uporabo v pomorstvu) (v nadaljevanju: sporna odločba) in znižalo globo, ki je bila s to odločbo naložena družbi Parker ITR Srl (v nadaljevanju: Parker ITR), ter znižalo del te globe, za katerega je bila solidarno odgovorna družba Parker-Hannifin Corp. (v nadaljevanju: Parker-Hannifin).

Pravni okvir

- 2 Člen 23(2) Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov 81 [ES] in 82 [ES] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205) določa:

„Komisija lahko podjetjem in podjetniškim združenjem z odločbo naloži globe, kadar naklepno ali iz malomarnosti:

(a) kršijo člen 81 [ES] ali člen 82 [ES] [...]

[...]

Za vsako podjetje ali podjetniško združenje, udeleženo pri kršitvi, globa ne presega 10 % njegovega celotnega prometa v predhodnem poslovnem letu.

[...]“

- 3 V zvezi z nadzorom Sodišča nad globo, naloženo na podlagi te določbe, člen 31 te uredbe določa, da ima Sodišče „s pritožbo zoper odločbo, s katero je Komisija določila globo ali periodično denarno kazen, [...] neomejeno pristojnost do pregleda odločbe. Naloženo globo ali periodično denarno kazen lahko prekliče, zniža ali poviša.“
- 4 V točki 24 Smernic o načinu določanja glob, naloženih v skladu s členom 23(2)(a) Uredbe št. 1/2003 (UL 2006, C 210, str. 2, v nadaljevanju: smernice iz leta 2006), je določeno, da bo, „[d]a bi se v celoti upoštevalo trajanje udeležbe vsakega podjetja pri kršitvi, [...] znesek, določen glede na vrednost prodaje [...], pomnožen s številom let udeležbe pri kršitvi. Obdobja, krajša od šestih mesecev, se bodo štela kot polovica leta; obdobja, daljša od šestih mesecev in krajša od enega leta, se bodo štela kot polno leto.“
- 5 V točki 28 smernic iz leta 2006 je določeno, da se osnovni znesek globe lahko poveča, kadar Komisija ugotovi, da obstajajo oteževalne okoliščine, kot je vloga vodje ali pobudnika kršitve.

Dejansko stanje spora in sporna odločba

- 6 Dejavnosti v sektorju cevi za uporabo v pomorstvu, ki so predmet obravnavanega spora, je leta 1966 ustanovila družba Pirelli Treg SpA, to je družba, ki pripada skupini Pirelli. Po združitvi dveh hčerinskih družb v skupini Pirelli jih je leta 1990 prevzela družba ITR SpA.
- 7 Leta 1993 je družbo ITR SpA prevzela družba Saiag SpA.

- 8 Leta 2001 sta se družbi Parker-Hannifin, krovna družba skupine Parker-Hannifin, in Saiag SpA začeli pogajati o morebitnem prevzemu dejavnosti družbe ITR SpA v zvezi s cevmi za uporabo v pomorstvu s strani družbe Parker-Hannifin. Družba ITR SpA je zaradi te nameravane prodaje junija 2001 ustanovila hčerinsko družbo, imenovano ITR Rubber Srl (v nadaljevanju: ITR Rubber).
- 9 Družba Parker-Hannifin Holding Srl, hčerinska družba v stoddotni lasti družbe Parker-Hannifin, se je 5. decembra 2001 z družbo ITR SpA dogovorila za prevzem stoddotnega deleža družbe ITR Rubber.
- 10 V pogodbi je bilo med drugim določeno, da naj bi se prenos sektorja gumijastih cevi, vključno s sektorjem cevi za uporabo v pomorstvu, z družbe ITR SpA na družbo ITR Rubber opravil na zahtevo družbe Parker-Hannifin Holding Srl.
- 11 Družba ITR SpA je 19. decembra 2001 svoje dejavnosti v sektorju cevi za uporabo v pomorstvu prenesla na družbo ITR Rubber.
- 12 Prenos je začel učinkovati 1. januarja 2002.
- 13 Družba Parker-Hannifin Holding Srl je 31. januarja 2002 od družbe ITR SpA prevzela delež družbe ITR Rubber. Družba ITR Rubber je postala družba Parker ITR.
- 14 Komisija je leta 2007 uvedla preiskavo zaradi kršitve člena 81 ES in člena 53 Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru z dne 2. maja 1992 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 52, str. 3) na trgu cevi za uporabo v pomorstvu.
- 15 Komisija je v členu 1 sporne odločbe ugotovila, da je enajst družb, med katerimi sta bili družbi Parker ITR in Parker-Hannifin, v različnih obdobjih med 1. aprilom 1986 in 2. majem 2007 storilo enotno in trajajočo kršitev v sektorju cevi za uporabo v pomorstvu v Evropskem gospodarskem prostoru (EGS), ki pomeni kršitev členov 81 ES in 53 navedenega sporazuma in ki je zajemala razdelitev javnih razpisov, določitev cen, določitev kvot, določitev pogojev prodaje, geografsko razdelitev trgov in izmenjavo občutljivih informacij o cenah, obsegu prodaje in javnih razpisih.
- 16 V zvezi z nasprotnima strankama v pritožbenem postopku je Komisija v členu 1(i) in (j) sporne odločbe ugotovila, da je bila družba Parker ITR v kartelu udeležena od 1. aprila 1986 do 2. maja 2007, družba Parker-Hannifin pa od 31. januarja 2002 do 2. maja 2007.
- 17 Komisija je zato družbi Parker ITR v členu 2, prvi odstavek, točka (e), sporne odločbe naložila globo 25.610.000 EUR in določila, da je družba Parker-Hannifin solidarno odgovorna za plačilo te globe, do zneska 8.320.000 EUR.

Izpodbijana sodba

- 18 Družbi Parker ITR in Parker-Hannifin sta pri Splošnem sodišču vložili tožbo, primarno, za razglasitev ničnosti sporne odločbe v delu, v katerem je zadevala njiju, in podredno, za znižanje naložene globe. V utemeljitev tožbe sta navedli devet razlogov.
- 19 Splošno sodišče je z izpodbijano sodbo ugodilo prvemu delu prvega tožbenega razloga v zvezi s kršitvijo načela osebne odgovornosti in za ničen razglasilo člen 1(i) sporne odločbe v delu, v katerem je bila z njim ugotovljena osebna odgovornost družbe Parker ITR za obdobje pred 1. januarjem 2002. Splošno sodišče je v zvezi s tem v točkah od 115 do 116 izpodbijane sodbe presodilo:

„115 Ugotoviti je treba, na eni strani, da je bila družba ITR Rubber od 27. junija 2001 do 31. januarja 2002 hčerinska družba v stoddotni lasti družbe ITR [SpA], na drugi strani pa, da je prenos dejavnosti gumijastih cevi na družbo ITR Rubber začel učinkovati šele 1. januarja 2002, pri čemer

nič v spisu Komisije ne dokazuje, da bi družba ITR Rubber pred tem dnevom opravljala kakršno koli dejavnost, zlasti dejavnost, povezano s cevmi za uporabo v pomorstvu. Ker je družba ITR [SpA] nato vse delnice družbe ITR Rubber prodala družbi Parker-Hannifin s pogodbo, sklenjeno 5. decembra 2001 in izvršeno s prenosom vseh delnic na prevzemnika 31. januarja 2002, ni sporno, da je bil očiten namen preoblikovanja poslovne panoge gumijastih cevi, ki ga je izvedla družba ITR [SpA], prodaja delnic te hčerinske družbe tretjemu podjetju [...]

116 V teh okoliščinah bi morala za kršitev odgovarjati pravna oseba, ki je vodila zadevno podjetje v času, ko je bila ta kršitev storjena, to sta družba ITR [SpA] in njena matična družba Saiag [SpA], čeprav je bilo za upravljanje dejavnosti, povezane s cevmi za uporabo v pomorstvu, na dan sprejetja odločbe o ugotovitvi kršitve odgovorno drugo podjetje, v tem primeru Parker-Hannifin. Načela osebne odgovornosti namreč ne more ovreči načelo gospodarske kontinuitete, če, kot v obravnavani zadevi, podjetje, udeleženo v kartelu, in sicer družba Saiag [SpA] in njena hčerinska družba ITR [SpA], del svojih dejavnosti prenese na neodvisno tretjo osebo in med odsvojiteljem in prevzemnikom – v obravnavani zadevi med družbo Saiag [SpA] ali družbo ITR [SpA] in družbo Parker-Hannifin – ni nikakršne strukturne povezave.“

20 Splošno sodišče je v zvezi s petim in šestim tožbenim razlogom, ki sta zadevala povišanje globe, naložene družbama Parker ITR in Parker-Hannifin zato, ker naj bi družba Parker ITR imela vodilno vlogo v obdobju med junijem 1999 in septembrom 2001, ugotovilo, da ju je, „ker je bil prvi tožbeni razlog sprejet“, „zato“ treba sprejeti (točke 139, 140, 145, 146, 253 in 254 izpodbijane sodbe).

21 Splošno sodišče je preostale tožbene razloge zavrnilo. Kar zlasti zadeva osmi tožbeni razlog, ki se je med drugim nanašal na kršitev člena 23(2) Uredbe št. 1/2003 pri izračunu 10-odstotnega praga prometa, ki se je uporabil za določitev dela globe, za katerega je bila odgovorna samo družba Parker ITR, je Splošno sodišče v točkah 227 in 228 izpodbijane sodbe presodilo:

„227[...] v skladu z ustaljeno sodno prakso [je] cilj uvedbe 10-odstotne zgornje meje mogoče uresničiti samo, če se ta meja na prvem mestu uporablja posebej za vsakega naslovnika odločbe, s katero je naložena globa. Le če se nato izkaže, da več naslovnikov odločbe tvori podjetje v smislu gospodarskega subjekta, odgovornega za kršitev, ki se sankcionira, in to tudi na dan sprejetja te odločbe, se lahko zgornja meja izračuna na podlagi skupnega prometa tega podjetja, to je vseh njegovih delov ([...] sodba Tokai Carbon in drugi/Komisija, [T-71/03, T-74/03, T-87/03 in T-91/03, EU:T:2005:220], točka 390).

228 Ker je bil prvi tožbeni razlog sprejet, je osmi tožbeni razlog v delu, v katerem se nanaša na obdobje kršitve pred 1. januarjem 2002, to je na obdobje trajanja kršitve družbe ITR [SpA], brezpredmeten. Po drugi strani pa v delu, v katerem se nanaša na obdobje kršitve po 1. januarju 2002, ni utemeljen, ker sta bili družbi Parker ITR in Parker-Hannifin v tem celotnem obdobju, razen enega meseca, gospodarska enota, odgovorna za sankcionirano kršitev. Zato bi bilo mogoče zgornjo mejo globe izračunati na podlagi celotnega prometa tega podjetja, to je vseh njegovih delov.“

22 Splošno sodišče je izvajajoč svojo neomejeno pristojnost v točkah od 246 do 255 izpodbijane sodbe ponovno izračunalo znesek globe, naložene družbi Parker ITR, in ga znižalo na 6.400.000 EUR. Znesek, za katerega solidarno odgovarja družba Parker-Hannifin, pa je Splošno sodišče v točki 257 izpodbijane sodbe znižalo na 6.300.000 EUR z obrazložitvijo, da tej družbi za obdobje od 1. do 31. januarja 2002 ni mogoče pripisati solidarne odgovornosti.

Predlogi strank

- 23 Komisija Sodišču predlaga, naj:
- izpodbijano sodbo razveljavi v delu, v katerem je Splošno sodišče sporno odločbo razglasilo za delno nično in znižalo globo, ki je bila s to odločbo naložena družbama Parker ITR in Parker-Hannifin;
 - tožbo, vloženo pri Splošnem sodišču, zavrne in
 - nasprotnima strankama v pritožbenem postopku naloži plačilo vseh stroškov.
- 24 Družbi Parker ITR in Parker-Hannifin Sodišču predlagata, naj:
- pritožbo zavrne in
 - Komisiji naloži plačilo vseh stroškov postopka.

Predlog za ponovno odprtje ustnega dela postopka

- 25 Ustni del postopka se je končal 4. septembra 2014 po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca, nasprotni stranki v pritožbenem postopku pa sta z dopisom z dne 14. oktobra 2014, ki je v sodno tajništvo Sodišča prispel 20. oktobra 2014, predlagali ponovno odprtje ustnega dela postopka.
- 26 V utemeljitev tega predloga v bistvu navajata, da je treba omogočiti kontradiktorno razpravo o vprašanju, ki bi se postavilo v primeru razveljavitve izpodbijane sodbe, in sicer kako je pri izračunu globe, naložene družbi Parker ITR, treba uporabiti zgornjo mejo 10 %, predvideno v členu 23(2) Uredbe št. 1/2003, za obdobje, v katerem ta družba ni bila del skupine Parker-Hannifin. Nasprotni stranki v pritožbenem postopku na prvem mestu trdita, da je Sodišče istega dne, ko so bili predstavljeni sklepni predlogi v obravnavani zadevi, razglasilo sodbo, ki je ključna za to vprašanje (sodba YKK in drugi/Komisija, C-408/12 P, EU:C:2014:2153). Na drugem mestu navajata, da je generalni pravobranilec s tem, da je ugotovil, da je Splošno sodišče preučilo vsebino argumentov, ki sta jih navedli v zvezi s tem vprašanjem, preden jih je zavrnilo, napačno razlagal izpodbijano sodbo. Dodajata, da nista imeli priložnosti, da bi se izrekli o posledicah, ki jih ima za zadevni postopek to, da ni nasprotne pritožbe.
- 27 Glede tega je treba navesti, da lahko Sodišče v skladu s členom 83 Poslovnika po opredelitvi generalnega pravobranilca kadar koli odredi ponovno odprtje ustnega dela postopka, zlasti če meni, da zadeva ni dovolj razjasnjena, ali če stranka po koncu ustnega dela postopka navede novo dejstvo, ki je odločilno za odločitev Sodišča, ali če je v zadevi treba odločiti na podlagi trditve, o kateri stranke ali zainteresirani subjekti iz člena 23 Statuta Sodišča Evropske unije niso razpravljali (sodba Buono in drugi/Komisija, C-12/13 P in C-13/13 P, EU:C:2014:2284, točka 26 in navedena sodna praksa).
- 28 V obravnavani zadevi Sodišče meni, da je po opredelitvi generalnega pravobranilca dovolj obveščeno, da lahko odloči, da v obravnavani zadevi ni treba odločiti na podlagi argumentov, o katerih stranke niso razpravljale, in da sodba YKK in drugi/Komisija (EU:C:2014:2153) ne pomeni novega dejstva, ki bi odločilno vplivalo na njegovo odločitev.
- 29 Poleg tega je na podlagi člena 252, drugi odstavek, PDEU dolžnost generalnega pravobranilca, da popolnoma nepristransko in neodvisno javno predstavi obrazložene sklepne predloge o zadevah, pri katerih se v skladu s Statutom Sodišča zahteva njegovo sodelovanje. Sodišča ne zavezujeta niti predlog generalnega pravobranilca niti obrazložitev, ki ga privede do njega (sodba Buono in drugi/Komisija, EU:C:2014:2284, točka 27 in navedena sodna praksa).

30 Zato je treba predlog za ponovno odprtje ustnega dela postopka zavrniti.

Pritožba

31 Komisija v utemeljitev svoje pritožbe navaja dva razloga.

Prvi pritožbeni razlog: napačna uporaba sodne prakse v zvezi z merilom gospodarske kontinuitete

Trditve strank

32 Komisija trdi, da je Splošno sodišče s tem, da je v točki 116 izpodbijane sodbe presodilo, da načelo gospodarske kontinuitete ne more ovreči načela osebne odgovornosti, kadar, kot v obravnavani zadevi, podjetje, udeleženo v kartelu, del svojih dejavnosti prenese na neodvisno tretjo osebo in med odsvojiteljem in prevzemnikom ni nikakršne strukturne povezave, spojilo dve različni transakciji in zamešalo pravna merila, ki se uporabijo. Splošno sodišče naj bi za upošteveno štelo le drugo transakcijo, ki se je nanašala na prodajo hčerinske družbe s strani ene skupine drugi skupini, in sicer na prodajo družbe ITR Rubber s strani skupine Saiag skupini Parker-Hannifin. Naj pa ne bi upoštevalo prve transakcije, izvedene pred to prodajo in katere predmet je bil prenos dejavnosti med dvema subjektoma iste skupine, to je med družbama ITR SpA in ITR Rubber, ki pripadata skupini Saiag. Komisija meni, da je ta prenos dejavnosti potekal pod pogoji, ki se v sodni praksi zahtevajo za gospodarsko kontinuiteto, saj sta bila ob tem prenosu zadevna subjekta pod nadzorom iste osebe in so ju na gospodarskem in organizacijskem področju povezovala tesne vezi (glej zlasti sodbo ETI in drugi, C-280/06, EU:C:2007:775, točki 48 in 49).

33 Po mnenju Komisije za pripis odgovornosti za kršitev, ki jo je storil subjekt odsvojitelj, subjektu prevzemniku ni potrebno, da strukturne povezave med njima trajajo celotno obdobje kršitve. To, da v obravnavani zadevi družba ITR Rubber ni ostala v skupini Saiag in da je preteklo le malo časa med njeno ustanovitvijo in prodajo skupini Parker-Hannifin, naj bi bilo torej brezpredmetno.

34 Komisija dodaja, da ji v nasprotju s tem, kar je Splošno sodišče navedlo v točki 116 izpodbijane sodbe, odgovornosti za kršitveno ravnanje ni bilo treba pripisati matičnima družbama Saiag SpA in ITR SpA. Komisija naj bi z odločitvijo v obravnavani zadevi, da odgovornost za kršitev pripiše družbi ITR Rubber kot gospodarski naslednici teh družb, izvajala diskrecijsko pravico, ki naj bi ji bila priznana s sodno prakso.

35 V odgovor na to nasprotni stranki v pritožbenem postopku navajata, da Sodišče v nasprotju s trditvami Komisije v sodbi ETI in drugi (EU:C:2007:775) ni vzpostavilo mehničnega pravila, v skladu s katerim je pridobitelj zgolj zaradi pretekle strukturne povezave med odsvojiteljem in pridobiteljem dejavnosti, povezane s kršitvijo, samodejno odgovoren za kršitev, ki jo je storil odsvojitelj. Sodišče naj bi bolj omejeno odločilo, da je taka posledica mogoča le, kadar je dokazano, da sta bila odsvojitelj in pridobitelj med obstojem strukturne povezave pod dejanskim nadzorom iste osebe ter da sta se ravnala pretežno po istih gospodarskih smernicah.

36 Komisija pa naj v sporni odločbi sploh ne bi presojala, ali so bili ti pogoji med kratkotrajno strukturno povezavo družb ITR SpA in ITR Rubber izpolnjeni. V zvezi s tem naj bi bilo v sporni odločbi navedeno le, da je bila družba ITR Rubber ob prenosu dejavnosti v zvezi s cevmi za uporabo v pomorstvu z družbe ITR SpA nanjo v „stoodstotni lasti“ zadnjenavedene družbe. V navedeni odločbi naj nikjer ne bi bila omenjena sodna praksa, na podlagi katere je mogoče domnevati, da matična družba izvaja odločilen vpliv na hčerinsko družbo, ki jo ima v stoodstotni lasti. Če pa se sporna odločba implicitno opira na to domnevo, naj bi to pomenilo kršitev pravice nasprotnih strank v pritožbenem postopku do obrambe, saj naj obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah ne bi nikjer jasno napotovalo nanjo.

- 37 Nasprotni stranki v pritožbenem postopku iz navedenega sklejata, da ker Komisija v sporni odločbi ni presojala, ali sta družbi ITR SpA in ITR Rubber sestavljali eno samo podjetje v kratkem obdobju, ko sta bili strukturno povezani, Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava s tem, da je ugotovilo, da družbe Parker ITR ni bilo mogoče šteti za odgovorno za ravnanje družbe ITR SpA zgolj zaradi takšne pretekle strukturne povezave.
- 38 Poleg tega, če bi bil prvi pritožbeni razlog sprejet ali če bi Sodišče ugotovilo, da je treba ponovno izračunati znesek globe, nasprotni stranki v pritožbenem postopku trdita, da so točke 139, 140, 145, 146, 253 in 254 izpodbijane sodbe – v katerih je Splošno sodišče sprejelo peti in šesti tožbeni razlog in presodilo, da je bila globa, ki jima je bila naložena, napačno povišana iz razloga, da naj bi družba Parker ITR v obdobju od junija 1999 do septembra 2001 imela vlogo vodje kršitve – ker jih Komisija v pritožbi ni izpodbijala, postale pravnomočne.

Presoja Sodišča

- 39 V skladu z ustaljeno sodno prakso se konkurenčno pravo Unije nanaša na dejavnosti podjetij, pojem podjetje pa zajema vse subjekte, ki opravljajo gospodarsko dejavnost, ne glede na njihovo pravno obliko in njihov način financiranja. Kadar tak subjekt krši pravila o konkurenci, mora v skladu z načelom osebne odgovornosti sam odgovarjati za to kršitev (glej zlasti sodbo Versalis/Komisija, C-511/11, EU:C:2013:386, točka 51 in navedena sodna praksa).
- 40 Sodišče je ugotovilo, da kadar je subjekt, ki je kršil pravila o konkurenci, pravno ali organizacijsko spremenjen, ta sprememba ne pomeni nujno ustanovitve novega podjetja, ki ni odgovorno za ravnanja predhodnega subjekta v nasprotju s pravili o konkurenci, če iz gospodarskega gledišča med subjektoma obstaja istovetnost. Če bi se namreč podjetja lahko izognila sankcijam zgolj na podlagi dejstva, da se je spremenila njihova istovetnost zaradi prestrukturiranja, prenosov ali drugih pravnih ali organizacijskih sprememb, bi bil cilj kaznovanja ravnanj, ki so v nasprotju s pravili o konkurenci, in preprečevanja njihovih ponovitev z odvračilnimi sankcijami tako ogrožen (sodba ETI in drugi, EU:C:2007:775, točki 41 in 42 in navedena sodna praksa).
- 41 Sodišče je tako razsodilo, da kadar dva subjekta sestavljata enoten gospodarski subjekt, dejstvo, da subjekt, ki je storil kršitev, še obstaja, samo po sebi ne preprečuje, da bi bil sankcioniran subjekt, h kateremu so bile prenesene njegove gospodarske dejavnosti. Tako izvajanje sankcije je zlasti dopustno, kadar sta ta subjekta pod nadzorom iste osebe in sta glede na tesne vezi, ki ju povezujejo na gospodarskem in organizacijskem področju, uporabljala v glavnem iste gospodarske smernice (sodbi ETI in drugi, EU:C:2007:775, točki 48 in 49 in navedena sodna praksa, in Versalis/Komisija, EU:C:2013:386, točka 52).
- 42 V obravnavani zadevi se prvi pritožbeni razlog nanaša na vprašanje, ali je v okviru kršitve, sankcionirane s sporno odločbo, družbo ITR Rubber na podlagi načel, ki izhajajo iz sodne prakse, navedene v točkah 40 in 41 te sodbe, mogoče šteti za odgovorno za obdobje pred 1. januarjem 2002.
- 43 Po mnenju Komisije je Splošno sodišče s tem, da je presodilo, da je Komisija v sporni odločbi napačno uporabila to sodno prakso, ker med odsvojiteljem in pridobiteljem ni bilo strukturnih povezav, napačno uporabilo pravo. Nasprotni stranki v pritožbenem postopku pa menita, da je Splošno sodišče to sodno prakso uporabilo pravilno, saj Komisija ni dokazala, da so med zadevnima subjektoma obstajale dejanske povezave.

– Presoja obstoja strukturnih povezav med odsvojiteljem in pridobiteljem

- 44 Najprej je treba navesti, da je Komisija družbi ITR Rubber očitala kršitev, ki je trajala od 1. aprila 1986 do 2. maja 2007, pri čemer je opredelila dve ločeni obdobji, prvo od 1. aprila 1986 do 31. decembra 2001, drugo pa od januarja 2002.

- 45 Kot je razvidno iz točk 328 in 370 obrazložitve sporne odločbe, je Komisija v zvezi z obdobjem od 1. aprila 1986 do 31. decembra 2001 najprej ugotovila, da je bila družba ITR SpA 1. januarja 2002 odgovorna za svoje ravnanje in za ravnanje svoje predhodnice, družbe Pirelli Treg SpA, ki jo je decembra 1990 enostavno absorbirala. Komisija je nato ugotovila, da je prav tako 1. januarja 2002 družba ITR SpA v okviru notranjega prestrukturiranja skupine prenesla svoje dejavnosti v sektorju cevi za uporabo v pomorstvu na svojo hčerinsko družbo ITR Rubber, ki jo je imela v stoddstotni lasti. Komisija je ugotovila tudi, da je ob tem prenosu med družbama ITR SpA in ITR Rubber na gospodarskem področju obstajala povezava med matično družbo in hčerinsko družbo v stoddstotni lasti te matične družbe ter da sta bili del istega podjetja. Komisija je ugotovila, da je v takem primeru v skladu s sodno prakso Sodišča odgovornost za prejšnjo kršitev odsvojitelja mogoče prenesti na pridobitelja, čeprav pravno odsvojitelj še naprej obstaja.
- 46 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da je Splošno sodišče s tem, da je v točki 116 izpodbijane sodbe izključilo, da bi se načelo gospodarske kontinuitete lahko uporabilo v primeru, v katerem kot v obravnavani zadevi med odsvojiteljem, in sicer družbo Saiag SpA ali njeno hčerinsko družbo ITR SpA, in pridobiteljem, za katerega se je ugotovilo, da je bila to družba Parker-Hannifin, ni nobene strukturne povezave, pri svoji presoji združilo dve različni transakciji. Splošno sodišče ni upoštevalo tega, da je družba ITR SpA svoje dejavnosti v sektorju cevi za uporabo v pomorstvu najprej prenesla na eno od svojih hčerinskih družb, preden je nato to hčerinsko družbo prenesla na družbo Parker-Hannifin.
- 47 Splošno sodišče je, kar zadeva preudarke, ki so ga vodili do tega, da pri svojem razlogovanju ni upoštevalo prenosa dejavnosti iz družbe ITR SpA na njeno hčerinsko družbo ITR Rubber, v točki 115 izpodbijane sodbe navedlo, da je bila ta hčerinska družba del skupine le sedem mesecev in je le kratkotrajno, to je en mesec, opravljala dejavnosti v zvezi s cevmi za uporabo v pomorstvu ter je bila splošneje ustanovljena le zato, da bi bila prodana tretjemu podjetju. Splošno sodišče je iz tega v točki 116 navedene sodbe sklepalo, da bi v teh okoliščinah moral za kršitev odgovarjati prejšnji upravljavec zadevnih dejavnosti, in sicer družba ITR SpA ter njena matična družba Saiag SpA, ki bi morali odgovarjati za kršitev za obdobje pred 1. januarjem 2002.
- 48 Pri preučitvi koherentnosti razlogovanja Splošnega sodišča je zato treba preučiti, ali je te ugotovitve v zvezi z datumom, na katerega morajo med odsvojiteljem in pridobiteljem obstajati strukturne povezave, in z obdobjem, v katerem morajo med njima obstajati te povezave, ter v zvezi s ciljem, ki se poskuša doseči s prenosom dejavnosti, mogoče upoštevati pri presoji obstoja gospodarske kontinuitete. Preveriti je treba tudi, ali bi v obravnavani zadevi Komisija morala ugotoviti odgovornost prejšnjih upravljavcev za kršitev, storjeno pred navedenim prenosom.
- 49 Kar na prvem mestu zadeva datum, na katerega so morale obstajati strukturne povezave med odsvojiteljem in pridobiteljem, in obdobje, v katerem so morale med njima obstajati te povezave, da bi bilo mogoče govoriti o gospodarski kontinuiteti, je treba navesti, da je Sodišče priznalo obstoj take kontinuitete tako v položajih, v katerih je bil prenos dejavnosti izveden v obdobju kršitve in v katerih so med odsvojiteljem in pridobiteljem v tem obdobju obstajale strukturne povezave (sodba ETI in drugi, EU:C:2007:775, točki 45 in 50), kot tudi v položajih, v katerih je bil navedeni prenos izveden po prenehanju kršitve, če so med obema subjektoma na datum tega prenosa obstajale strukturne povezave (glej zlasti sodbo Aalborg Portland in drugi/Komisija, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P in C-219/00 P, EU:C:2004:6, točke 59, 351, 356 in 357). V nobenem primeru Sodišče ni navedlo, da morajo te povezave trajati vse do sprejetja odločbe, s katero se kršitev sankcionira.
- 50 Kot je navedel generalni pravobranilec v točki 68 sklepnih predlogov, je treba iz tega sklepati, da mora biti datum, upošteven za presojno, ali gre za prenos dejavnosti znotraj skupine ali pa med neodvisnimi podjetji – z namenom ugotovitve, ali gre za ekonomsko kontinuiteto – datum samega prenosa sredstev.

- 51 Čeprav morajo na ta datum med odsvojiteljem in pridobiteljem obstajati strukturne povezave, na podlagi katerih je v skladu z načelom osebne odgovornosti mogoče ugotoviti, da subjekta sestavljata eno samo podjetje, pa se glede na cilj, ki se ga poskuša doseči z načelom gospodarske kontinuitete, ne zahteva, da te povezave trajajo tudi v preostalem obdobju trajanja kršitve ali do sprejetja odločbe, s katero se kršitev sankcionira. Kot je bilo namreč navedeno v točki 40 te sodbe, je namen uporabe tega načela prepričati, da bi bil polni učinek pravil o konkurenci ogrožen zaradi prestrukturiranja ali odsvojitve, ki jih opravijo zadevna podjetja. Tej ugotovitvi je treba dodati, da načelo pravne varnosti zahteva, da pripis odgovornosti ni odvisen od nastopa slučajnega in negotovega dejstva, kot je nova organizacijska sprememba, za katero se odločijo zadevna podjetja.
- 52 Enako in iz istih razlogov ni potrebno, da strukturne povezave, na podlagi katerih je mogoče ugotoviti obstoj gospodarske kontinuitete, trajajo v minimalnem obdobju, ki ga v nobenem primeru ne bi bilo mogoče opredeliti drugače kot v vsakem posamičnem primeru in retroaktivno.
- 53 Kar na drugem mestu zadeva upoštevanje cilja, ki se poskuša doseči s prenosom dejavnosti, pri ugotavljanju obstoja gospodarske kontinuitete, je treba na podlagi načela pravne varnosti za neupoštevno šteti tudi okoliščino, navedeno v točki 115 izpodbijane sodbe, da je bila prejemnica ustanovljena in je sredstva prejela z namenom poznejše odsvojitve tretji, neodvisni osebi. Upoštevanje gospodarskega motiva ustanovitve hčerinske družbe ali bolj ali manj dolgoročnega cilja odsvojitve te hčerinske družbe tretjemu podjetju bi namreč v izvajanje načela gospodarske kontinuitete uvedlo subjektivne dejavnike, ki niso združljivi s transparentno in predvidljivo uporabo tega načela.
- 54 Kar na tretjem mestu zadeva trditev, navedeno v točki 116 izpodbijane sodbe, da bi bila Komisija v okoliščinah obravnavane zadeve morala odgovornost za kršitev, storjeno pred prenosom dejavnosti, pripisati prejšnjim upravljavcem, je treba ugotoviti, da pomeni napačno razlogovanje, s katerim je Splošno sodišče že *a priori* zavrnilo obstoj gospodarske kontinuitete. V skladu z ustaljeno sodno prakso, kadar je tak položaj dokazan, dejstvo, da subjekt, ki je storil kršitev, še obstaja, samo po sebi ne preprečuje, da bi bil sankcioniran subjekt, h kateremu so bile prenesene njegove gospodarske dejavnosti (glej zlasti sodbo Versalis/Komisija, EU:C:2013:386, točke od 52 do 54).
- 55 Glede na zgornje navedbe je treba ugotoviti, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, da je v točkah 115 in 116 izpodbijane sodbe, ne da bi upoštevalo povezave, ki so med družbama ITR SpA in ITR Rubber obstajale ob prenosu dejavnosti, ki je bil opravljen med tema subjektoma, presodilo, da v obravnavani zadevi ni šlo za gospodarsko kontinuiteto, ker ni bilo strukturnih povezav med odsvojiteljem in pridobiteljem, za katera je ugotovilo, da sta to bila družbi Saiag SpA ali ITR SpA in Parker-Hannifin.
- 56 Taka napačna uporaba prava bi bila vseeno lahko brezpredmetna, če bi bilo v vsakem primeru treba izključiti, da je šlo za gospodarsko kontinuiteto, ker ne bi bilo dejanskih povezav med družbama ITR SpA in ITR Rubber. Iz te perspektive je treba analizirati argument nasprotnih strank v pritožbenem postopku, v skladu s katerim Splošno sodišče upravičeno ni priznalo obstoja gospodarske kontinuitete, ker Komisija v sporni odločbi ni preverila, ali je bila družba ITR Rubber dejansko pod nadzorom družbe ITR SpA.

– Presoja obstoja dejanskih povezav med odsvojiteljem in pridobiteljem

- 57 V zvezi s tem je treba navesti, da je Komisija v točki 370 obrazložitve navedene odločbe izrecno ugotovila, da je med tema družbama ob prenosu dejavnosti med njima na gospodarskem področju obstajala povezava med matično družbo in hčerinsko družbo v stoddotni lasti te matične družbe ter da sta bili del istega podjetja.

- 58 V skladu z ustaljeno sodno prakso pa v posebnem primeru, v katerem ima matična družba v lasti ves ali skoraj ves kapital hčerinske družbe, ki je kršila pravila Unije o konkurenci, obstaja izpodbojna domneva, da ta matična družba dejansko odločilno vpliva na hčerinsko družbo. V takem položaju za potrditev navedene domneve zadostuje, da Komisija dokaže, da je ves ali skoraj ves kapital hčerinske družbe v lasti njene matične družbe (glej zlasti sodbe Akzo Nobel in drugi/Komisija, C-97/08 P, EU:C:2009:536, točka 60; Eni/Komisija, C-508/11 P, EU:C:2013:289, točka 47 in navedena sodna praksa, in Schindler Holding in drugi/Komisija, C-501/11 P, EU:C:2013:522, točke od 105 do 111).
- 59 Nasprotno stranke v pritožbenem postopku ne morejo trditi, da sporna odločba ne vsebuje nobene omembe te sodne prakse, saj točka 325 obrazložitve navedene odločbe vsebuje izrecen sklic na to prakso. Prav tako se v fazi pritožbe ne moreta sklicevati na to, da je bila kršena njuna pravica do pritožbe, ker med upravnim postopkom ni prišlo do razprave o tej predpostavki. Ker se na tako kršitev nista sklicevali v svoji tožbi pred Splošnim sodiščem, v kateri sta izpodbijali samo utemeljenost uporabe navedene predpostavke za njun položaj, je treba tak argument vsekakor zavrniti kot nedopusten, ker je nov (glej zlasti sodbo Gascogne Sack Deutschland, C-40/12 P, EU:C:2013:768, točki 51 in 52).
- 60 Glede trditve nasprotnih strank v pritožbenem postopku, da je Sodišče v sodbi ETI in drugi (EU:C:2007:775, točki 50 in 51) sicer opazilo strukturno povezavo med zadevnima subjektoma, in sicer to, da sta v lasti istega javnega organa, vendar je nacionalnemu sodišču prepustilo nalogo, da preveri, ali sta bila ta subjekta „pod nadzorom“ navedenega organa, zadošča navesti, da je običajno, da je v okviru predhodnega odločanja, v katerem je presoja dejstev v pristojnosti nacionalnega sodišča, Sodišče temu prepustilo odgovornost, da preveri razmerja med subjekti iz navedene zadeve, med katerimi sta bili dve osebi javnega prava.
- 61 V obravnavani zadevi pa gre, nasprotno, za dve gospodarski družbi, od katerih ima ena kapital druge v stoddotni lasti, kar je položaj, ki ustreza tistemu iz sodbe Akzo Nobel in drugi/Komisija (EU:C:2009:536). V nasprotju s trditvijo nasprotnih strank v pritožbenem postopku se je torej Komisija utemeljeno oprla na predpostavko, da ima matična družba ITR SpA odločilen vpliv na komercialno politiko svoje hčerinske družbe ITR Rubber.
- 62 Vendar je treba poudariti, da je navedena predpostavka izvajanja odločilnega vpliva izpodbojna in jo je mogoče ovreči s predložitvijo dokazov, s katerimi je mogoče pokazati, da je hčerinska družba na trgu ravnala samostojno. Tako lahko zadevni subjekti predložijo vse elemente glede gospodarskih, organizacijskih in pravnih povezav med zadevno hčerinsko družbo in matično družbo, za katere menijo, da je z njimi mogoče dokazati, da je hčerinska družba samostojno odločala o svojem ravnanju na trgu in da zato ti družbi ne sestavljata ene same gospodarske enote (glej zlasti sodbo Elf Aquitaine/Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, točke 56, 58 in 65 in navedena sodna praksa).
- 63 V obravnavani zadevi je iz spisa, prenesenega Sodišču, razvidno, da sta nasprotni stranki v pritožbenem postopku v svoji tožbi pred Splošnim sodiščem trdili, da gospodarske, organizacijske in pravne povezave med družbama ITR SpA in ITR Rubber, v obdobju od ustanovitve zadnjenavedene družbe 27. junija 2001 do njene odsvojitve družbi Parker-Hannifin 31. januarja 2002, družbi ITR SpA niso omogočale izvajanja odločilnega vpliva nad to hčerinsko družbo. V zvezi s tem trdita, da družba ITR Rubber od svoje ustanovitve do 1. januarja 2002 ni opravljala nobene gospodarske dejavnosti. Od 5. decembra 2001, ko sta družbi ITR SpA in Parker-Hannifin sklenili pogodbo o odsvojitvi in pridobitvi družbe ITR Rubber, naj bi bili odnosi med družbama ITR SpA in ITR Rubber urejeni s to pogodbo, ki je bila predložena Splošnemu sodišču in katere določbe naj bi družbi ITR SpA preprečevale kakršno koli vplivanje na družbo ITR Rubber. Komisija te argumente izpodbija.
- 64 Splošno sodišče, ki je obstoj gospodarske kontinuitete *a priori* izključilo, ni preučilo niti argumentov in dokazov, ki sta jih predložili družbi Parker ITR ter Parker-Hannifin, niti ugovorov Komisije.

- 65 Iz zgornjih navedb je razvidno, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, da pri preveritvi, ali je Komisija pravilno uporabila načelo gospodarske kontinuitete, ni preučilo elementov v zvezi z obstojem dejanskih povezav v obliki odločilnega vpliva družbe ITR SpA na družbo ITR Rubber, ki so mu jih predložile stranke.
- 66 Zato je treba prvi pritožbeni razlog sprejeti, izpodbijano sodbo pa razveljaviti v delu, v katerem je Splošno sodišče iz razlogov, navedenih v točkah 115 in 116 te sodbe, razsodilo, da družbe Parker ITR ni mogoče šteti za odgovorno za obdobje kršitve pred 1. januarjem 2002.
- 67 Zaradi koherentnosti in v interesu pravne varnosti je treba pojasniti, da je v nasprotju z navedbami nasprotnih strank v pritožbenem postopku treba izpodbijano sodbo razveljaviti tudi v delu, v katerem je Splošno sodišče z njo posledično in brez kakršne koli vsebinske preučitve v točkah 139, 140, 145, 146, 253 in 254 za nično razglasilo povišanje globe, določeno v sporni odločbi zaradi vloge vodje, ki jo je družba Parker ITR imela v kartelu v obdobju od junija 1999 do septembra 2001.

Drugi pritožbeni razlog: Splošno sodišče je odločilo ultra petita in je kršilo načelo prepovedi diskriminacije

Trditve strank

- 68 Komisija trdi, da je Splošno sodišče s tem, da je za 100.000 EUR znižalo del globe, naložene družbe Parker ITR, za plačilo katerega je treba družbo Parker-Hannifin kot matično družbo šteti za solidarno odgovorno, odločilo *ultra petita*. Družba Parker-Hannifin naj namreč v tožbi ne bi izpodbijala niti dejanskega trajanja svoje udeležbe pri kršitvi, ki ga je Splošno sodišče poleg tega potrdilo v točkah 129 in 256 izpodbijane sodbe, niti faktorja, povezanega s trajanjem udeležbe, ki ga je Komisija uporabila pri izračunu zneska globe.
- 69 Komisija ugotavlja, da obrazložitev iz točke 257 izpodbijane sodbe v utemeljitev tega znižanja, v skladu s katero „družbi Parker-Hannifin solidarne odgovornosti ni mogoče pripisati za obdobje od 1. do 31. januarja 2002“, ni upoštevana, ker v sporni odločbi odgovornost družbe Parker-Hannifin za zadevno obdobje ni bila ugotovljena.
- 70 V kolikor se je Splošno sodišče želelo sklicevati na to, da je bilo trajanje udeležbe družbe Parker ITR pri kršitvi, kot je bilo ugotovljeno v izpodbijani sodbi, en mesec daljše od trajanja udeležbe, ugotovljenega za družbo Parker-Hannifin, Komisija trdi, da ta okoliščina ne more utemeljevati znižanja. Ob upoštevanju metode zaokroževanja, predvidene v točki 24, drugi stavek, smernic iz leta 2006, ki so se uporabile za vse naslovnike sporne odločbe in na katere se je Splošno sodišče sklicevalo v izpodbijani sodbi, naj namreč enomesečne razlike v trajanju kršitve ne bi bilo mogoče upoštevati pri določitvi osnovnega zneska globe. Splošno sodišče naj bi s tem, da je vendar določilo znižanje iz tega razloga, kršilo načelo prepovedi diskriminacije.
- 71 Po mnenju Komisije bi moralo Splošno sodišče vsaj obrazložiti razloge, iz katerih te metode ni uporabilo.
- 72 Nasprotni stranki v pritožbenem postopku najprej opozarjata, da ker je bila izpodbijana sodba izdana v postopku, ki je zadeval samo njiju, Splošnemu sodišču pri izvajanju svoje neomejene pristojnosti ni bilo treba uporabiti metode za izračun globe, ki jo uporablja Komisija.
- 73 Splošno sodišče naj bi z znižanjem dela globe, naložene družbi Parker ITR, za plačilo katere je družba Parker-Hannifin solidarno odgovorna, upravičeno upoštevalo, da je bila udeležba zadnjenavedene, kot matične družbe družbe Parker ITR, pri kršitvi en mesec krajša od neposredne udeležbe njene hčerinske družbe. Kateri koli drug pristop naj bi pomenil diskriminacijo družbe Parker-Hannifin.

Presoja Sodišča

- 74 Za sodni nadzor zakonitosti nad odločbami Komisije, s katerimi ta naloži globo zaradi kršitve pravil o konkurenci, velja neomejena pristojnost, ki jo sodišču Unije podeljuje člen 31 Uredbe št. 1/2003. Ta pristojnost sodišču omogoča, da preseže le nadzor zakonitosti sankcije in nadomesti presojo Komisije s svojo ter tako odpravi, zniža ali zviša naloženo globo ali periodično denarno kazen (glej zlasti sodbo KME Germany in drugi/Komisija, C-389/10 P, EU:C:2011:816, točka 130 in navedena sodna praksa).
- 75 Sodišče Unije mora za izpolnitev zahtev nadzora neomejene sodne pristojnosti v smislu člena 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah glede glob pri izvajanju pooblastil iz členov 261 PDEU in 263 PDEU preučiti vsak očitek, dejanski ali pravni, s katerim se skuša dokazati, da znesek globe ni v sorazmerju s težo in trajanjem kršitve (sodba Telefónica in Telefónica de España/Komisija, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, točka 200).
- 76 Vendar izvajanje te neomejene pristojnosti ne pomeni isto kot nadzor po uradni dolžnosti, postopek pa je kontradiktoren. Zato mora načeloma tožeča stranka navesti tožbene razloge zoper izpodbijano odločbo in v utemeljitev teh razlogov predložiti dokaze (glej zlasti sodbo Telefónica in Telefónica de España/Komisija, EU:C:2014:2062, točka 213 in navedena sodna praksa).
- 77 Splošno sodišče poleg tega, kot je navedel generalni pravobranilec v točki 113 sklepnih predlogov, pri izvajanju polne pristojnosti zavezujejo nekatere obveznosti. Med temi sta obveznost obrazložitve, ki jo ima Splošno sodišče v skladu s členom 36 Statuta Sodišča, ki se zanj uporablja na podlagi člena 53, prvi odstavek, tega statuta, in načelo enakega obravnavanja. Izvajanje neomejene pristojnosti pri določitvi višine naloženih glob namreč ne sme privedi do diskriminacije med podjetji, ki so bila udeležena pri kršitvi pravil o konkurenci (sodba Sarrió/Komisija, C-291/98 P, EU:C:2000:631, točka 97).
- 78 Komisija je v obravnavani zadevi v sporni odločbi ugotovila, da je bila družba Parker ITR v kartelu udeležena od 1. aprila 1986 do 2. maja 2007, družba Parker-Hannifin pa od 31. januarja 2002 do 2. maja 2007. Zato je družbi Parker ITR naložila globo 25.610.000 EUR in določila, da je družba Parker-Hannifin solidarno odgovorna za plačilo te globe do zneska 8.320.000 EUR. Kot je zlasti razvidno iz točke 448 obrazložitve sporne odločbe, je bila družba Parker-Hannifin spoznana za solidarno odgovorno za plačilo zgolj dela globe, naložene družbi Parker ITR, ker je bil v skladu s točko 24, prvi stavek, smernic iz leta 2006 uporabljen množitelj, ki ustreza številu let udeležbe pri kršitvi, ki pa je bilo za vsako od družb drugačno.
- 79 Družbi Parker ITR in Parker-Hannifin sta v tožbi izpodbijali trajanje kršitve, ki je bilo v zvezi z njima ugotovljeno v sporni odločbi, in sta Splošnemu sodišču predlagali, naj zaradi tega zniža globo, ki jima je bila s to odločbo naložena.
- 80 Splošno sodišče je po preučitvi tožbenih razlogov in dokazov, ki sta jih navedli družbi Parker ITR in Parker-Hannifin, najprej presodilo, da družbi Parker ITR ni mogoče očitati kršitve za obdobje pred 1. januarjem 2002. Na podlagi tega je za nično razglasilo tudi povišanje globe, naložene družbama Parker ITR in Parker-Hannifin, določeno v sporni odločbi zaradi vloge vodje, ki jo je družba Parker ITR imela v kartelu v obdobju od junija 1999 do septembra 2001.
- 81 Nato je izvajajoč svojo polno pristojnost znižalo globo, naloženo družbi Parker ITR, na 6.400.000 EUR, ustreznosti česar Komisija ne izpodbija.
- 82 V tej fazi je torej Splošno sodišče na podlagi predlogov družbe Parker-Hannifin moralo ponovno izračunati, za plačilo kolikšnega dela novega zneska globe, naložene družbi Parker ITR, je treba družbo Parker-Hannifin šteti za solidarno odgovorno.

- 83 Splošno sodišče se je pri tem v točki 257 izpodbijane sodbe oprlo na okoliščino, ki v predloženi mu tožbi ni bila izpodbijana in je bila potrjena v izpodbijani sodbi, da družbe Parker-Hannifin kot matične družbe ni mogoče šteti za odgovorno za kršitev za obdobje od 1. do 31. januarja 2002. V tem delu in v nasprotju z navedbami Komisije Splošnemu sodišču ni mogoče očitati, da je odločilo *ultra petita*.
- 84 Vendar je treba navesti, da je Splošno sodišče del globe, naložene družbi Parker ITR, za plačilo katerega je treba družbo Parker-Hannifin šteti za solidarno odgovorno, določilo na 6.300.000 EUR, ne da bi se sklicevalo na kakršen koli element, ki bi lahko pomenil obrazložitev.
- 85 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da Splošno sodišče ni navedlo potrebnih elementov, ki bi na eni strani zadevnim osebam omogočili, da se seznanijo z razlogi za določitev globe družbi Parker-Hannifin v tej višini, Sodišču pa, na drugi strani, da opravi nadzor nad zakonitostjo določenega znižanja, zlasti z vidika spoštovanja načela enakega obravnavanja, na katerega se sklicuje Komisija.
- 86 Zato je treba sprejeti drugi pritožbeni razlog Komisije, naveden v utemeljitev njene pritožbe, v delu, v katerem zadeva kršitev obveznosti obrazložitve.
- 87 Zato je treba izpodbijano sodbo razveljaviti v delu, v katerem je Splošno sodišče v točki 257 brez kakršne koli obrazložitve za 100.000 EUR znižalo del globe, naložene družbi Parker ITR, za plačilo katerega je treba družbo Parker-Hannifin kot matično družbo šteti za solidarno odgovorno.

Argumentacija nasprotnih strank v pritožbenem postopku glede kršitve člena 23(2) Uredbe št. 1/2003

Trditve strank

- 88 Nasprotni stranki v pritožbenem postopku trdita, da v primeru, da bo prvemu pritožbenemu razlogu ugodeno, del globe, za katero je družba Parker ITR edina odgovorna, v skladu s členom 23(2) Uredbe št. 1/2003 ne bi smel presegati 10 % prometa, ki ga je opravila v poslovnem letu pred sprejetjem sporne odločbe.
- 89 V zvezi s tem navajata, da sta bili do 31. januarja 2002 družbi Parker ITR in Parker-Hannifin ločeni podjetji. Zato sta pred Splošnim sodiščem v okviru svojega osmega tožbenega razloga navedli, da naj bi bilo treba pri določitvi 10-odstotne zgornje meje, ki se uporabi za znesek globe, za katero je družba Parker ITR edina odgovorna za obdobje pred 31. januarjem 2002, upoštevati – drugače, kot je storila Komisija v sporni odločbi – zgolj promet družbe Parker ITR v letu 2008, ne pa konsolidiranega prometa skupine Parker-Hannifin za to leto. Nasprotni stranki v pritožbenem postopku dodajata, da se je v tem smislu izrekel tudi generalni pravobranilec Wathelet v sklepnih predlogih, predstavljenih v zadevi YKK in drugi/Komisija (EU:C:2014:66, točke od 96 do 145).
- 90 Komisija je na obravnavi navedla, da je to argumentacijo treba zavrnilo kot nedopustno, ker ni bila navedena v nasprotni pritožbi. Nasprotni stranki v pritožbenem postopku sta na to odgovorili, da se Splošno sodišče o tem vprašanju v izpodbijani sodbi ni izreklo.

Presoja Sodišča

- 91 V skladu s členom 172 Poslovnika, ki je začel veljati 1. novembra 2012, lahko vsaka stranka v zadevi pred Splošnim sodiščem, na katero se nanaša pritožba, ki ima interes za ugoditev pritožbi ali njeno zavrnitev, v dveh mesecih od vročitve pritožbe vložijo odgovor nanjo. Poleg tega člen 176(1) tega poslovnika določa, da lahko stranke iz navedenega člena 172 v enakem roku, kot je določen za vložitev odgovora na pritožbo, vložijo nasprotno pritožbo. Glede tega člen 176(2) navedenega poslovnika določa, da se nasprotna pritožba vložijo z ločeno vlogo, ki ni odgovor na pritožbo.

- 92 Za ugotovitev, ali se zadnjenavedena določba uporablja v okoliščinah obravnavane zadeve, je treba prej raziskati, ali je Splošno sodišče v izpodbijani sodbi preučilo in odgovorilo na pravno vprašanje, ki sta ga postavili družbi Parker ITR in Parker-Hannifin.
- 93 Glede tega je treba navesti, da se je Splošno sodišče v točki 227 navedene sodbe najprej sklicevalo na svojo sodbo Tokai Carbon in drugi/Komisija (EU:T:2005:220). Omeniti je treba, da se je to sodišče oprlo na to isto sodbo, da je lahko odgovorilo na podobno pravno vprašanje v svoji sodbi YKK in drugi/Komisija (T-448/07, EU:T:2012:322, točka 193), ki je bila predmet pritožbenega postopka, na katerega sta se nasprotni stranki v pritožbenem postopku sklicevali v svojem odgovoru na pritožbo.
- 94 Splošno sodišče je nato v točki 228 izpodbijane sodbe presodilo, da je osmi tožbeni razlog neutemeljen, kar zadeva obdobje kršitve po 1. januarju 2002, vključno z obdobjem od 1. do 31. januarja 2002, v katerem družba ITR Rubber ni bila več del skupine Parker-Hannifin.
- 95 Presoja Splošnega sodišča se odraža v metodi izračuna, ki jo je uporabilo za ponovni izračun zneska globe, naložene družbi Parker ITR, in v točki 3 izreka izpodbijane sodbe, v kateri ni razlikovalo med obdobjem od 1. do 31. januarja 2002 in obdobjem po tem datumu.
- 96 Zato je treba ugotoviti, da je Splošno sodišče pravno vprašanje, ki sta ga družbi Parker ITR in Parker-Hannifin postavili v okviru osmega tožbenega razloga, dejansko preučilo in nanj odgovorilo s tem, da je njuno argumentacijo zavrnilo.
- 97 V teh okoliščinah je – ker nasprotni stranki v pritožbenem postopku, kot zahteva člen 176(2) Poslovnika, nasprotne pritožbe nista vložili z ločeno vlogo, ki ni bila njun odgovor na pritožbo, naperjen zoper presojo Splošnega sodišča glede osmega tožbenega razloga – njuno argumentacijo v zvezi z uporabo člena 23(1) Uredbe št. 1/2003 treba zavreči kot nedopustno.
- 98 Glede na vse zgornje ugotovitve, zlasti v točkah 55, 66, 67 in 87 te sodbe, je treba točke od 1 do 3 izreka izpodbijane sodbe razveljaviti.

Tožba pred Splošnim sodiščem

- 99 V skladu s členom 61, prvi odstavek, Statuta Sodišča lahko to v primeru razveljavitve odločbe Splošnega sodišča samo dokončno odloči o sporu, če stanje postopka to dovoljuje, ali pa zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču.
- 100 V obravnavani zadevi Sodišče meni, da stanje postopka tega ne dovoljuje, saj je za presojo, ali je Komisija v sporni odločbi utemeljeno uporabila načelo gospodarske kontinuitete v zvezi z nasprotnima strankama v pritožbenem postopku, treba najprej preučiti, ali so elementi, ki sta jih ti predložili v tožbi pred Splošnim sodiščem, zadostni, da se ovrže domneva, da je družba ITR SpA kot matična družba, ki je imela kapital družbe ITR Rubber v stoddostni lasti, odločilno vplivala na ravnanje svoje hčerinske družbe.
- 101 Zato je treba zadevo vrniti v razsojanje Splošnemu sodišču, da to vsebinsko odloči.

Stroški

- 102 Ker je treba zadevo vrniti Splošnemu sodišču, se odločitev o stroških tega pritožbenega postopka pridrži.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

- 1. Točke od 1 do 3 izreka sodbe Splošnega sodišča Evropske unije Parker ITR in Parker-Hannifin/Komisija (T-146/09, EU:T:2013:258) se razveljavijo.**
- 2. Zadeva se vrne v razsojanje Splošnemu sodišču Evropske unije, da bo to odločilo o utemeljenosti tožbe.**
- 3. Odločitev o stroških se pridrži.**

Podpisi